

Jiří Zygma

Pokřivený charakter

aneb

Hromosvod pro blesky všeho druhu

"středověká" moralita o třech dějstvích

Pokřivený charakter

aneb

Hromosvod pro blesky všeho druhu

("středověká" moralita o třech dějstvích)

Postavy:

I. dějství - II. dějství - III. dějství

Ichtiofob - Misogyn - Mýtoman

Telefonistka

Hradil - Třasořitka - Hradil

Hnízdilová - Edita - Edita

Břídilová - Světlana - Břídilová

Zřídil - Žalárník - Žalárník

Různé postavy v rozličných dějstvích hrají titíž herci.

Dějství I.

Kuchyň (vlevo) je zařízená hypermoderně. Indukční vařič a teflonové pánve. Barový stůl a židle. Dvojitá lednice (vpravo). Rozečtené knihy rozestlé po koberci a sedačce (přede dveřmi uprostřed vpravo). Neumyté nádobí ve dřezu. Vlevo francouzské okno s průsvitem na balkón ven, avšak zatažené černými závěsy. Pevná telefonní linka dominuje komodě vlevo vedle dveří.

Ichtiofob ležící na podlaze je zakrytý různými závěsy a oblečením - takřka ho nejde vidět. Zazvoní telefon. Ichtiofob se postupně téměř jako zdrogovaný vymaňuje zpod látkového vězení, až se dopravuje k tomu, že telefon zvedne.

TELEFONISTKA Už jste hradil, pane Hradil?

ICHTIOFOB Co prosím? To musí být nějaký omyl. Pan Hradil bydlí nade mnou a já jsem pouze jeho podnájemník.

TELEFONISTKA Takže hradit ani nebudete, ano?

ICHTIOFOB Jak říkám, pokud chcete mluvit s panem Hradilem, musíte na konci vytočit 665.

TELEFONISTKA Ani v nejbližší době nic neuhradíte?

Zaklepání na dveře.

ICHTIOFOB Vydržte na telefonu. Někdo klepe.

Ichtiofob odloží telefon a otevře dveře.

Za nimi se vyčítavě objevuje pan Hradil.

ICHTIOFOB Á, dobrý den! Zrovna jsem o vás mluvil, potřebuji vás tady na telefonu, je to asi nějaký omyl.

Ichtiofob ukazuje na sluchátko a Hradil se jej nechápavě chopí.

HRADIL Ano, slyším?

TELEFONISTKA Jak si tedy přejete, pane Hradil, budete to mít s veškerými sankcemi. Neuhradíte-li veškeré své závazky včas, musíte počítat i s tím nejhorším. Nashle.

Je slyšet vyvěšení hovoru. Hradil nechápavě ještě jednou pro jistotu otestuje sluchátko a pak nechápavě zavěsí.

HRADIL

Já, že nehradím včas? A vy už konečně poslouchejte! Jestli mi do konce týdne nedoplatíte nájem, okamžitě vás vystěhuji! Poroučím se.

Hradil zamíří ke dveřím, které ve spěchu zůstaly otevřené a jimiž lze vidět schodiště nahoru do jeho bytu. S odchodem jimi našťvaně bouchne.

ICHTIOFOB

To je zase den! (*Otevírá lednici.*)
Nemám rád ryby a v ledniče zůstala od tetičky jen makrela. Až moc dobře ví, že je nesnáším, ale přesto mi ji koupila. Jako bych snad byl nějaká mlsná kočka! Tetička! Jako cyklista na doping, který je za jízdy poháněn infuzí! Tak si připadám! Drogy? Ne! Umírám z téhle společnosti. Z Hradilů a telefonních operátorek! Ach jo! Nemám rád spoustu věcí včetně ryb, ale tohle! Minule mi řekl, že mám pokřivený charakter! Ale kdo tady má pokřivený charakter? Naopak. Já jsem jako hromosvod pro blesky všeho druhu, jak

ovocný mix, ve kterém se koncentrují všechny shnilé splašky světa. A ještě abych dnes jedl rybu. To po mně přece nikdo nemůže chtít!

Opět zazvoní telefon.

No to snad není možný! Dneska!

Ichtiofob jde znovu k telefonu a zvedne ho. Hlas telefonistky v telefonu je stále ten stejný, ale vždy se jedná o jinou osobu.

Ano?

TELEFONISTKA Máte zájem o superelastické švýcarské ponožky?

ICHTIOFOB Ne!

TELEFONISTKA A o pojištění?

ICHTIOFOB To už vůbec ne, spíš mi porad'te, jak peníze vydělat a ne jak je utrácet.

TELEFONISTKA Na to je právě to pojištění..

ICHTIOFOB Kecy! Jenom z lidí taháte prachy a ve finále skutek utek!

TELEFONISTKA Tak pak bych tady pro vás měla kreditku..

ICHTIOFOB Kreditku?

TELEFONISTKA Nebo půjčku.. Nejdříve si u nás založíte účet a když..

ICHTIOFOB Ještě abych se kvůli vám zadlužil, ne?

Ichtiofob položí naštvaně telefon.

Otravní! Dotěrní! Ještě abych se kvůli nim naštvál, ne? Švýcarské ponožky.. A švýcarské sýry na úvěr po telefonu neprodáváte? Dal bych si je místo té ryby.

Ichtiofob znovu kouká do ledničky a zklamaně si před ní sedne.

Už to mám! Budu si hrát na kočičku! Mňau. Tak copak to tady dneska máme?

Zpoza ledničky vyleze Hnízdilová.

Tetičko, co vy tady?

HNÍZDILOVÁ Přišla jsem tě navštívit, co si myslíš? Přišla jsem zjistit, jak bydlíš, kolik dlužíš na nájmu a taky, jak dlouho budeš ještě nemocný a kdy už konečně půjdeš do práce. Beztak jíš zase jenom ryby, protože na víc nemáš!

ICHTIOFOB Vždyť jste mi tuhle sama naposledy donesla!

HNÍZDILOVÁ Neremcej a jez.

Vytáhne z luxusní kabelky vařené brambory v mikrotenovém sáčku. Ichtiofob se podivně poohlédne po obsahu kabelky a pak s hladovýma očima začne brambory ládovat.

A rybu si k tomu nedáš?

ICHTIOFOB Víte, že ryby nejím.

HNÍZDILOVÁ Vždycky sis vymýšlel. Nikdy ti nebylo nic dobrý. Tvoje matka měla pravdu. Měl jsi moc mlsný jazýček, a proto jsi ji taky dostal do hrobu. Vždycky to říkala, že se

to stane ještě než.. A stalo se.
Zavolej mi Hradila.

*Ichtiofob má plnou pusou a ani takřka nedojí, aby
vyhověl tetičce. Jde ke dveřím a volá do horního patra.*

ICHTIOFOB   Pane Hradile!

Zanedlouho se ozve:

HRADIL   Paní Hnízdilová je tady?

ICHTIOFOB   Ano, uhodl jste!

HRADIL   Takovou návštěvu si nenechám
ujít! *(Mlsně vtrhne do dveří
a málem srazí Ichtiofoba).* Dobrý
den!

*Hnízdilová s Hradilem na sebe oba hledí a neví, co říci
dál.*

ICHTIOFOB   V tramvaji je trapně
jedu dál a kvapně..

Pomlka.

HNÍZDILOVÁ   On si vždycky myslí, že to
za něho zaplatím. Ale tentokrát
se mýlí. A já vždycky na poslední
chvilí přijela a zaplatila to. Ale

protentokrát ne. Nic ode mě nedostanete.

HRADIL *(zírá)* Tak proč jste mě volala?

HNÍZDILOVÁ Chtěla jsem se s vámi o něčem poradit. *(Ichtiofobovi)* Můžeš prosím tě skočit do masny koupit sledě?

ICHTIOFOB Sledě?

HNÍZDILOVÁ Dobře. Tak sledě ne. Zavináče.

ICHTIOFOB ?

HNÍZDILOVÁ Víš co, kup si, co chceš. Tady máš 150 korun. Na ulici bys je asi nenašel, ale i kdyby se ti to poštěstilo, nic moc by sis za ně stejně nekoupil. Běž.

ICHTIOFOB Dobře.

Ichtiofob odchází.

HNÍZDILOVÁ Pane Hnízdile, tedy pane Hradile, musím si s vámi vážně promluvit.

HRADIL Nu o co se jedná?

HNÍZDILOVÁ   Nemůžete ho tu mít. Když vám neplatí, tak ať se odstěhuje.

HRADIL   A kam by šel?

HNÍZDILOVÁ   To je vaše starost? Dnes se o to ještě někdo stará? Co je přeci komu do toho, ne?

HRADIL   Také ho nemám rád. Ať tedy jde.

Zvonek. Hradil otevírá dveře.

Á, paní Břídilová, vítejte! To je paní Hnízdilová (*představuje*), vítejte na návštěvě!

HNÍZDILOVÁ   Hnízdilová.

BŘÍDILOVÁ   Přišla jsem se zeptat, jak je to s těmi pohledávkami.

HRADIL   Všichni se snažíme, vážně! Ale situace je jaksí komplikovanější než jsme si mysleli. Synovec paní Hnízdilové se stěhuje a nemá kam. Je věčně bez práce, děvče pořádné taky nemá, ale co by nám mělo být do toho, že, paní Hnízdilová?

- HNÍZDILOVÁ Přesně tak.
- BŘÍDILOVÁ Jste přece jeho tetička, nebo jsem špatně zaslechla? Ale co je mi do toho, nemýlím se?
- HNÍZDILOVÁ Nic vám do toho není. Ať pěkně plave, když neumí zabrat.
- BŘÍDILOVÁ Řekl jste to přesně, pane Hradile. Ale když se přeci všichni tak pěkně snažíme, proč by za to měli ostatní trpět, že?
- HRADIL Přesně tak. Ať plave.
- BŘÍDILOVÁ Já jsem však přišla ohledně těch pohledávek.. Zvonila jsem nahoře a vy jste tam nebyl, tak jsem si říkala, že..
- Zazvoní telefon. Hradil to chce zvednout, ale předběhne ho paní Hnízdilová.*
- HNÍZDILOVÁ Já jsem tady vlastně doma.. Ano, prosím?
- TELEFONISTKA Volám ohledně nezaplacených účtů na telefon pana Ichtí.. Jak se to čte? Můžete mi ho dát k telefonu?

HNÍZDILOVÁ   Není tady. Mám mu něco
vzkázat?

TELEFONISTKA   Potřebovala bych s ním mluvit..

HNÍZDILOVÁ   Může vám zavolat později? Kolik
to dělá?

TELEFONISTKA   Vypnuli jsme mu telefon. Nebude
již mobilní ani pevný.

HNÍZDILOVÁ   Tak to je jaksi..

TELEFONISTKA   Neohleduplné, je mi to jasné.
Ale každý nějak kopeme. Nashle.

Sotva Hnízdilová položí telefon, zazvoní další.

HNÍZDILOVÁ   *(do telefonu)* Jsem snad telefonní
ústředna?

TELEFONISTKA   Je tam pan Ichtiofob?

HNÍZDILOVÁ   Ne. Můžu mu něco vzkázat?

TELEFONISTKA   Nevíte, kdy přijde do práce?

HNÍZDILOVÁ   Nevím. Zrovna šel nakoupit ryby.

TELEFONISTKA   Aha. Tak mu vzkážete, že výpověď
mu přijde poštou.

HNÍZDILOVÁ   Ano. Děkuji. Ráda.

TELEFONISTKA   Ráda mu to vzkážete?

HNÍZDILOVÁ   Ne. Ráda mu to vyřídím. Chci říct.. ráda předám váš vzkaz.

TELEFONISTKA   Děkuji. Nashle.

Hnízdilová zavěsí. Po chvíli:

BŘÍDILOVÁ   Na vašeho miláčka se toho asi sype poslední dobou trochu víc, není-liž pravda?

HNÍZDILOVÁ   Až přijde, tak ho přerazím.

HRADIL   Co se stalo?

HNÍZDILOVÁ   Nemá zaplacené účty. Zřejmě nejen na nájmu. A vyhodili ho z práce.

HRADIL   Kdo nevykořisťuje, nemá. Kdo nesnaží se ani si nepřikrade, nikdy nic mít ani nebude.

BŘÍDILOVÁ   Chcete snad říct, že kradu?

HNÍZDILOVÁ   Neměl by to místo vás říct někdo jiný? Třeba můj synovec? Chudinka!

Zatmí se a po chvíli se rozsvítí znovu s jinou mizanscénou a s jistým časovým odstupem.

HNÍZDILOVÁ   Tak kde jen může být? Už tři hodiny je venku.

BŘÍDILOVÁ   Můžu poprosit o kávu?

HNÍZDILOVÁ   Není. Nic tady není. A já chtěla, abychom si dali k večeři rybu. Čerstvou. Telefon má vypnutý..

BŘÍDILOVÁ   Vždyť mu ho vypli.

Klepání na dveře.

HRADIL   Á, už je tady!

Otevře dveře. Za nimi se objeví fyzicky napadený (zřízený) Zřídil.

Co tu chcete?

ZŘÍDIL   Dobrý večer, mé jméno je Zřídil. Jdu se optat, jestli by nebyla nějaká almužna.

HRADIL To my tady nevedeme. Běžte si žebrot jinam!

ZŘÍDIL Mám pro vás důležité informace..

BŘÍDILOVÁ Co se vám stalo?

ZŘÍDIL Vyhodili mě z hospody a ještě k tomu mi natloukli.

HRADIL Opravdu tady žebrotu nestrpím..

ZŘÍDIL Byl tam i ten váš.. Jak že se jmenuje?

HNÍZDILOVÁ A co o něm víte? Proč nepřijde? V hospodě?

ZŘÍDIL Ano. Mám vám vzkázat, že.. že..

HNÍZDILOVÁ No tak v které hospodě? Leze to z vás jak.. Co nám máte vzkázat?

ZŘÍDIL Že.. už nepřijde. Prý ho všichni deptáte, a že už vás má plné zuby. Máte víno? Nebo něco ostřejšího?

HNÍZDILOVÁ Pojd'te dál.

BŘÍDILOVÁ Ale víno ne. Není tu nic.

ZŘÍDIL   Tohle vám mám předat.

HNÍZDILOVÁ   Ryba?

ZŘÍDIL   Mrtvá ryba.

BŘÍDILOVÁ   A krvavá! (*Úlek.*)

ZŘÍDIL   Vylovil ji z rybníku. Nejdřív vysekal led a pak se vrhl do vody. Je zima, tuhá zima, nechápu to..

BŘÍDILOVÁ   (*se strachem*) A dál?

ZŘÍDIL   Vylovil ji holýma rukama, pak vyndal z kapsy nůž a začal ji vraždit. Píchal do ní nožem jako o závod. Sám jsem u toho byl. Nechápu to. A nato s krvavýma rukama řekl, že půjdem na pivo.

HNÍZDILOVÁ   A co se stalo vám? Snad vás..? Kde jste se potkali?

ZŘÍDIL   Chtěl jsem po něm nějaký drobák, a tak řek, že nejdřív s ním musím k rybníku. Dál už to znáte.

BŘÍDILOVÁ   (*vyděšeně*) A potom?

ZŘÍDIL Potom jsme šli na to pivo.

HNÍZDILOVÁ Do které hospody? Kde sedí?

ZŘÍDIL Říkal, že vám to nemám říkat. Že vám mám donést jen tu rybu a říct, že už nepřijde. Za to pivo.

HNÍZDILOVÁ A proč máte v obličeji ty ranky?

ZŘÍDIL Říkal jsem vám, že v hospodě byla mela. Nevyhráli jsme v hokeji nebo co..

HNÍZDILOVÁ A on? Je v pořádku?

ZŘÍDIL Už prostě nepřijde. Že vám to mám vzkázat. Jen to.

HNÍZDILOVÁ A on tam zůstal?

ZŘÍDIL Ne. Vyšli jsme po rvačce ven, dal mi tu rybu, řekl adresu a číslo bytu, víc nic. Šel pryč. Nevím kam.

BŘÍDILOVÁ Neznámo kam.. Tak on bude ještě navíc pohřešovaný? Místo, aby srovnal dluhy? Z čeho budu žít?

ZŘÍDIL   Říkal, že jste kanibalové. A proto vám posílá tu krvavou rybu, prý jako oběť za sebe. Že prý je to on.

BŘÍDILOVÁ   Neslýchané!

HRADIL   Kam dáme jeho věci? Kdo to za něj všechno zaplatí? Koho tu mám hned jen tak nastěhovat?

HNÍZDILOVÁ   Bídák! Ale já mu to nedaruji. Slušní lidi vždy vše platí včas a nikdy se nevymlouvají, přijde ho to draho! Jako bych snad já měla být pořád jeho spása! Ale na to ať si hošánek nezvyká. Zavolám na policii!

Zazvoní telefon. Hnízdilová ho napjatě zvedne.

TELEFONISTKA   Haló? Tady policie!

HNÍZDILOVÁ   Co se děje?

TELEFONISTKA   S kým mluvím? Pan Ichtiofob byl spatřen u rybníku, jak nedovoleně vylovuje ryby a vraždí je. Nevíte o něm něco?

HNÍZDILOVÁ   Ano, je pohřešován. Víte o něm něco bližšího? Je tam ještě?

TELEFONISTKA   Ne. Už ne. Zahájili jsme proti němu trestní stíhání. Je u vás doma?

HNÍZDILOVÁ   Ne a prý se už ani nevrátí. Předám vám k telefonu pana Zřídila.

ZŘÍDIL   Ano?

TELEFONISTKA   Kde a kdy jste ho naposledy viděl?

ZŘÍDIL   Mám prý zachovat mlčenlivost. Co mi za to dáte, když vám to řeknu?

TELEFONISTKA   Pane Zřídile, hovoříte s policií. Ve vašem zájmu je, abyste nám to řekl.

ZŘÍDIL   Šel znovu k rybníku a pak.. už nevím..

TELEFONISTKA   Po celém městě jsou krvavé stopy. A všechny vedou jen a jen zpátky k vašemu domu..

ZŘÍDIL   Ano. Donesl jsem jednu
z mrtvých ryb..

TELEFONISTKA   Ale těch ryb muselo být více..!

Zazvoní zvonek.

HNÍZDILOVÁ   To je on!

*Hradil otevře dveře a naskytne se nevídaný pohled.
Na horním parapetu jsou zavěšeny na šňůrách
nejrůznější ryby a kape z nich krev.*

BŘÍDILOVÁ   (vykřikne) Ááááá!!

Tma.

Dějství II.

Na scéně je teď jenom Misogyn, kterého představuje stejný herec jako v předchozím dějství Ichtiofoba. Záběr světla na otevřené dveře se zavěšenými rybami, mezi nimiž se proplétá Misogyn a ujídá z nich.

MISOGYN

Neměl jsem rád ryby. Teď je miluju *(žere zajímavě se zavěšeného masa)*. Teď nemám rád ženy. Nesnáším je. Jsem misogyn.

Blízko k bublání
nebetyčných hemisfér
našel jsem tě, jsem ty.. *(dívá se do zrcadla a stále pojídá maso)*
Smažím se v pekle
proti své vůli
jehňata se pečou v křišťálu
pod svícem je tma.
Chodí bezcílně ty dravé
šelmy za svým cílem
pobíhají jak splašené hyeny
dokud se navzájem neukořistí..
A když už mají všeho dost.. Co to plácám! Nikdy nemají dost!

Ale já se nedám! Ne, ještě ne,
ještě ne, ještě..

*Edita Hromosvodná byla v prvním dějství tetičkou
Hnízdilovou. Nyní je to Misogynova nepsaná partnerka.*

EDITA

*(za scénou, mladším, naivnějším
hlasem)* Kdo si to se mnou tak
hraje? Já to určitě nejsem, čas
neovlivňuju a sílu okamžiku taky
ne! Na nuda pláži jsem zjistila,
že lidské tělo je to nejodpornější,
co vůbec může být.

Život plyne
a den za dnem mine.
Život plyne
a bouře a vzdor.. hyne.
Co z toho máš? Z toho věčného
honění? Samotu?
Ale – sedávej panenku v koutě –
bude platit! O to se postarám!
Život je krátký jako cigareta..

*Třasořitku hraje Hradil. Je vysoký, zarostlý a nosí
růžovou košili, a když jde ze schodů, pŕlkami vytváří
houpavé pohyby.*

TŘASOŘITKA

(z povzdálí)
Zavěšené kosti
- jsme nezvaní hosti;

snad jich máme dosti,
temných světél zlosti
matné minulosti.
Pospolitost ubohosti
nadržává nás nad zemí,
smích a výsměch bez radosti
každou kořist uzemní.

Třasořitka schází ze schodiště za dveřmi.

*(Misogynovi) Vypadáš jak špatně
naskenovaná prdel. (volá
dozadu) A ty, Edito, jsi jen
fusekle, která potřebuje vyměnit!*

MISOGYN   Což té nenávisti nebylo už dost?

*Rozsvítí se. V bytě je ještě větší nepořádek než předtím.
Všude se povalují mrtvé a krvavé ryby.*

TŘASOŘITKA   Pojd' me si sednout. Edito!

*Edita vychází ve večerní róbě ze schodů za dveřmi.
Strhne zbytek zavěšených ryb z parapetu a sedne si
mezi Misogyna a Třasořitku na pohovku.*

TŘASOŘITKA   No pojd'te se nám ukázat také vy,
slavná telefonistko!

Ta vychází ze zataženého balkónu/francouzského okna zpoza kuchyňské linky. Je oblečená naprosto fádně a nezajímavě, vlasy sepnuté do drdolu.

TELEFONISTKA   Dobrý večer.

Všichni na sebe nezúčastněně hledí, jeden po druhém pokukují.

MISOGYN   Tak jak to bylo, co mi k tomu řeknete?

Nikdo delší chvíli nepromluví.

TELEFONISTKA   No já bych po vás za normálních okolností nic nechtěla, ale mám rodinu, děti..

TŘASOŘITKA   To máme skoro každý. Já bych také nic nechtěl, jen pokud bych nebyl nenažraný.

EDITA   A jste – nenažraný?

TŘASOŘITKA   Paní Hromosvodná, mám hlavně strach.. že bych to nezvládnul.. jinak. Ostatní to asi také měli problém zvládat..

MISOGYN   Dobře. A jen proto jste se chovali, jak jste se chovali?

EDITA   Jen proto ne. Chtěli z tebe vymáčkout nejen poslední halíř, ale také duši. Chtěli, aby ses stal jedním z nich a dělal to samé, co oni.

MISOGYN   Otázkou tedy je, jestli byla ještě nějaká jiná možnost..?

TELEFONISTKA   Vždy je nějaká jiná možnost. Ale to jsem se měla dívat doma do stěn a čekat, až nás vystěhují na ulici?

EDITA   Ne. Ale – jeho – vystěhovali na ulici. A on si pak ublížil. Těžce.

MISOGYN   Jsem rád, že si to teď můžem všechno vyříkat, když už je všechno jinak. Takže.. vy všichni teď do žaláře! Žaláříku?!

Žaláříka hraje Zřídil. Stále má potřísněný obličej a přichází stejně jako telefonistka zpoza kuchyně.

ŽALÁŘNÍK   Tak pojďte, sebranko!

TŘASOŘITKA   Počkejte! Ještě jsme se nestačili obhájit!

MISOGYN   A co ještě tak důležitého máte na srdci?

TŘASOŘITKA   Dám vám dům, dám vám peníze, dám vám všechno, co mám!

MISOGYN   Je mi to k ničemu! Šlo mi a jde mi o slušné chování a zacházení. A vzhledem k tomu, že jste ho všichni postrádali, půjdete teď do vězení. Včetně tebe, Edito! A kde je vlastně paní Břídilová?

Vyjde podobně jako Edita ze schodů ve večerní róbě.

SVĚTLANA   Jmenuji se teď Světlana Záhorská. A jsem a budu jediné světlo v tomto vašem procesu.

VŠICHNI   Jak to? Jak je to možné? Co tím chcete říci? *(apod.)*

SVĚTLANA   Zapomněli jste totiž na jednu okolnost. A to tu, že okrádán zde nebyl pouze pan Misogyn, ale také my. Máme tedy nárok na podobné zadostiučinění, jako pán, který nás tady vyslýchá a žaluje.

MISOGYN   *(Žalářníkovi)* Do žaláře s nimi!
Na co ještě čekáš?!

Žalářník je chce všechny posbírat, ale ostatní se různě brání a nedaří se mu to.

EDITA   Paní Záhorská má pravdu.

TELEFONISTKA   Ano.

TŘASOŘITKA   Jistojistě to tak je. Požadujeme kompenzaci!

TELEFONISTKA   Do žaláře s tebou, Misogyne!

EDITA   Neměl jsi rád ryby a teď nemáš rád ženy, a proto se nám budeš mstít?

MISOGYN   Chtěl jsem nechat zavřít i zde pana Třasořitku..

TŘASOŘITKA   To, že se občas převlékám do ženských šatů, ještě neznamená, že jsem žena. Ano.

TELEFONISTKA   Ano. Ale je zaujatý. Je zaujatý vůči nám, ženám! Edito, řekněte něco!

EDITA   Já jsem se snažila o něj starat po celou tu dobu. A vidíte, vymstilo se mi to.

TŘASOŘITKA   Do vězení s ním!

TELEFONISTKA   Ano!

ŽALÁŘNÍK   Tak koho mám zavřít, pane? Je nebo vás?

MISOGYN   Vidím, že je tady převaha. Zavřete tedy mě! Ale já se vrátím, to slibuju, a se mnou přijde zákon! Nebo víte co – nezavírejte mě. Odejdu sám. Dobrovolně. Zmizím navždycky. Už mě nikdy nevidíte ani o mně neuslyšíte.

Misogyn sbírá knihy a v rychlosti se snaží vymontovat z kuchyně indukční vařič, bere pod paže teflonové pánve apod., ale nedaří se mu to. Jen co vezme něco navíc, druhé mu z rukou vypadne.

TELEFONISTKA   A kam půjdete?

MISOGYN   Do toho vám nic není!

TŘASOŘITKA   Počkejte! Přece ho nenecháte pláchnout! Zavřete ho!

EDITA   Ano! Až zčerná!

Všichni se na něho vrhnou a na scéně právě vidíme zápolící masu, ze které se Misogyn nakonec vyškubne a uteče dveřmi, aniž by se mu podařilo ukořistit alespoň jedinou knihu.

TELEFONISTKA   Běžte za ním!

Třasořítka se po zorientování v zápolící se skupince se zpožděním vydá dveřmi za uprchlým Misogynem.

SVĚTLANA   To je ptáče, opravdu!

TELEFONISTKA   Jestli se mu podaří utéct, tak..

EDITA   *(Žalářníkovi)* A co vy se tak koukáte? Copak vám nedošlo, že ať se stane cokoli, na nás si nikdo nepřijde?!

ŽALÁŘNÍK   Chtěl jsem jen plnit rozkazy.

SVĚTLANA   Jaké rozkazy, prosím vás? Nedošlo vám, kdo tady velí? Přeci ti, co mají peníze!

EDITA   Tady máte mou peněženku a koukejte ho jít hledat! Musíme ho dostat za každou cenu!

Žalářník také odchází za dveře vpravo.

Rychle!

TELEFONISTKA   Až ho dostaneme, tak..

EDITA   Tak mu to všechno dáme sežrat.
Pověsíme ho na skřípec, lajdáka.

TELEFONISTKA   Aby se někdo nedokázal zařadit
mezi slušné lidi, to opravdu
nechápu.

*Edita sbírá mrtvé ryby, které jsou rozeseté po celém
bytě. Dveře jsou stále otevřené. Světlo pouze na Editu.*

EDITA   A já si konečně udělám večeři.

*Světlana odchází ze dveří po schodech nahoru. Světelný
detail (nyní na Světlanu) pomalu zhasíná.*

PŘESTÁVKA

TELEFONISTKA   Ano, patří mu vzdát hold a dík, je to hrdina!

EDITA   Kde jsme to přestali?

TELEFONISTKA   Mrtvé ryby, ženy, dluhy a jiné hříchy..

EDITA   Ženy.. Ach ano.. Nebo spíše nenávisť k nim.. Ano. Byl byste na obrovském omylu, kdybychom vás soudili! My vás místo toho necháme žít dál a trápit, abyste se s tím srovnával i nadále a pohyboval se mezi lidským pokolením, které vám vždy – podle vašich slov – ubližovalo.

BŘÍDILOVÁ   A kladlo překážky. To je důležité zmínit, jasnosti, překážky!

TELEFONISTKA   My to ale nedělali schválně!

HRADIL   Ale budu to dělat dál. A rádi. A schválně.

ŽALÁŘNÍK   Lépe řečeno proto, abychom si na tom světě obhájili to své místo. To vy jste nám celou tu

dobu vlastně překážel. Jít na pivo? Chá. Dostat drobáky? He. To je málo. Dostat vás na dno. To je to, o co nám jde. Každý chce přežít a žít, a ne živořit. Vy jste si snad ani neuvědomil, že někteří lidé jsou na tom ještě mnohem hůř?!

Žalářník plive po prostřední postavě, což je Mýtoman (dříve Ichtiofob a poté Misyogyn).

Vaše lži, vaše bludné představy, váš fantasmagorismus, vaše neustálé osočování.. Vy si myslíte, že to někoho zajímá? Starejte se o sebe a dělejte tak, abyste nesmrđel ostatním.

TELEFONISTKA

Taky mi vadil. Drzý, zpupný, ale kdo mu co udělal? Já si chtěla jen vydělat. Na seznamování ani povídání nemám náladu, zvlášt' když jsem v práci. A on? Výmluvy, věčné výmluvy. Prostě si nehleděl svého a za to mu náleží trest.

BŘÍDILOVÁ

Jaký trest?

TELEFONISTKA Budeme jeho "přátelé" i nadále. Víme, že to nemá jednoduché, ale jen proto se s ním přeci nebudeme kamarádíčkovat. Je divnej. A smrdí.

HRADIL Neumí se chovat!

ŽALÁŘNÍK Má nás někde v zadnici!

HRADIL Hotentot. Je úplně mimo. Mluví o lepším světě někde za hranicemi lidské slušnosti. Dokud se nebude umět chovat ted' a tady, líp se mít nikdy nebude. Mám toho plné zuby. I já jsem vinen. Všichni jsme vinni. Ale co je moc, to je moc. Nebude si dovolovat.

EDITA Trest tedy zní! Bude mezi námi žít i nadále a nic se nezmění, dokud i on nezmění přístup.

BŘÍDILOVÁ A co ted'? Vyhodíme ho na ulici?

EDITA Ne. Bude tady zavřený, dokud se s tím vším nesrovná. A vy budete zavření s ním. Byli jste ti samí zloději.

TELEFONISTKA   No dovolte!

EDITA   Dokud   nenajde   klíč
od zamřížovaných dveří nebo
dokud ho nenajde s vámi..

ŽALÁŘNÍK   To je symbolické, opravdu!
Žalářník má vždycky všechny
klíče!

EDITA   Všechny ne. Klíč do své duše ne.
Zavírá bezdůvodně lidi a nezná
jejich osud, důvod, proč byli
zavření.

*Žalářník marně lomcuje se všemi klíči ve svazku
a nedaří se mu otevřít dveře. Edita zmizí za šálou
na schodišti.*

ŽALÁŘNÍK   Středověká moralita, opravdu!
Asi má pravdu. Zkejsneme tady,
dokud se Mýtoman neudobří.

HRADIL   A proč vlastně mlčí? Celou tu
dobu? Copak nám k tomu nic
neřekne?

Mýtoman se delší dobu odhodlává k proslovu.

MÝTOMAN   Lži, nenávisť, pomluvy, to je to, co
vás zajímá a vždycky zajímalo.

Kdo s kým peče, proti komu, za co a proč. I já nenávidím. A to pletichy, drby a švitoření, proto se vás straním. Když už člověku vyvstane naděje, že by mohl získat přátele, najednou jako shůry přijde něco, co ho raní. Tak samo nesnáším výmluvy a plané řečnění, že byste něco udělali líp. Ale děláte pro to něco doopravdy? Podle vás mám bludy, ale jsem to, pánové a dámy, já, kdo vidí věci v pravém světle. A protože je poodhaluji, couvete. Bojíte se pravdy. Protože je trpká. Jste jednoduší, tuhle se zamilujete a pak se za hrob nenávidíte, jste nestálí a za ničím si ve skutečnosti nestojíte. Druhým jen tak nepodáváte pomocnou ruku a sami v ústraní čekáte, až vás někdo osloví a buď vám něco přinese nebo vnese do vašeho zmateného života světlo. Pokud se to ale stane, odpovíte časem nevděkem, protiútokem a řečmi, že jste se o to nikdy neprosili. Šťastných je vás málo, povětšinou se všichni trápíte a neumíte se srovnat s tím, jaký

ten svět doopravdy je. S nahým stavem jeho věcí.

BŘÍDILOVÁ

A jaký ten svět doopravdy je, podle vás?

MÝTOMAN

Copak jste mě teď neposlouchala? Svět je o vás, lidských bytostech, založený především na vás. A podle toho to taky vypadá. Protože se mýlíte. Nejste si jistí sami sebou a ani pořádně nevíte, co hledáte.

HRADIL

Moc se v tom nimráte, příteli..

MÝTOMAN

A vy? Máte rád jednoduchost, jasné soudy? Asi proto máte na oko šťastnou rodinku, která nikdy neměla nouzi. V žádné době a za žádných okolností vám nikdy nic nechybělo. Pro mě jste jen větroplach. Kam vítr, tam plášť.

HRADIL

Copak vy se neumíte přizpůsobit?

BŘÍDILOVÁ

Neumí, a proto se trápí. Je mi ho líto.

- MÝTOMAN Nemusí vám mě být líto, soucit nás nepojí navždy. Dříve nebo později by se ukázal ten silnější. Bojovnější, neúprosnější a nelítostnější. Lítost by se proměnila v boj. A boj nezná soupeře, jen slabšího a silnějšího. Vítěze a poraženého.
- TELEFONISTKA A co láska?
- MÝTOMAN Ve vašich očích se zračí touha po jedné vášni, kterou když ukojíte, nahradí další. Vášně pro někoho jiného.
- TELEFONISTKA Já bych vás mohla milovat celou svou duší a celý svůj život.. Dobře se vás poslouchá.. Kdybych nebyla vdaná..
- MÝTOMAN Svobodná žena vám to nikdy neřekne. Musí to nejprve zjistit. Ale ať již její zjištění dopadne jakkoli, stejně to vždy končí katastrofálně. Tato změt a spletenec vztahů jsou nesnesitelné i pro toho, kdo je nezaujatý, protože jakmile pochopí, jak to na světě chodí, může se z toho zbláznit.

- HRADIL   Ano! Jste blázen! Sám jste to řekl!
Už jste to pochopil?
- BŘÍDILOVÁ   Děláte z toho sociální
a psychologické drama. A chcete,
abychom se z toho zbláznili i my!
- ZALÁŘNÍK   Pro mě je to vlastně tak trochu
hrdina, ale moc se tím zabývá
a zbytečně to rozebírá.
- TELEFONISTKA   Takže párty na konec?
Na udobřenou?
- MÝTOMAN   To už lepší nebude. Alkohol dělá
divy, máte pravdu, stejně jako
drogy. Lomí to bariéry, ale jen
na chvíli a dočasně. Tímto
potvrzují již jednou zmíněnou
nestálost.
- BŘÍDILOVÁ   Copak se v tom musíte pořád tak
rochnit? Rýpat do všeho, co je
kolem vás? To se s tím a s námi
nemůžete smířit?
- MÝTOMAN   Ne. Ještě ne. Ještě nenastal ten
správný čas. Ale cítím, že brzy
najdu ten správný klíč a potřetí,
a tentokrát už navždycky odejdu.

BŘÍDILOVÁ   Najdete klíč? Vy ho máte? A kam půjдете?

MÝTOMAN   Možná čekáte, že řeknu: klíč mám ve svém srdci. Ale mé srdce již dávno vyhaslo. Klíč je tady. Mezi vámi.

HRADIL   Kde? Musím jít za dětmi.

MÝTOMAN   Hledejte tam, kde už jste hledali. Tam je okno do vaší duše.

HRADIL   My přece ještě nikde nehledali. Tak řeknete nám, kde je? Chceme ven! Nedá se to tady s vámi vydržet! Hledejte!

Všichni až na Mýtomana prohledávají podlahu a kapsy ostatních.

BŘÍDILOVÁ   Nic! Nikde nic!

TELEFONISTKA   *(Žalářníkovi)* Půjčte nám ještě jednou vaše klíče!

Všichni zběsile hledají klíče a zkoušejí znovu žalářníkův svazek.

MÝTOMAN

Přátelé, vidím, že s vámi opravdu ztrácím čas! Osoba, kterou hledám, není na tomto světě, a vy jste mě v tom opět utvrdili. Klíče nemusí být vždy klíče a zamykat se nemusí jen na zámek.

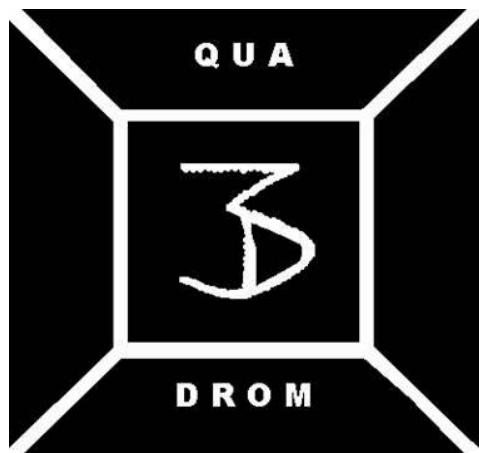
Mýtoman se blíží ke dveřím a všichni na něho vyjeveně hledí.

Znám svůj byt více než kdokoli jiný a je mi líto, že se pro mě stal na chvíli i částečným vězením. Prchl jsem vám, hledali jste mě. Přišel jsem, znovu utekl a vy mě opět chytili. Edita trvala na tom, abyste mě vyslechli a soudili. Ale nikdy by neudělala to, že by mě zamkla, zvláště když nemá od bytu klíče. A protože to vždycky bude má teta, ať se převleče nebo vydává za kohokoli. I vy jste hráli ve svém životě a jeho dramatu nejrůznější role, a proto ani zde nic není tak, jak se zdá. Přestože jsou ve dveřích mříže a přibyla stěna s nápisy jako ve vězení nebo spíš jako na zdi nářků, pořád je to ten samý byt. A vy

jste z něho udělali vězení a zařídili všechno tak, abych v něm už nebydlel. Neptejte se mě, kam půjdu, protože mi nestojíte za to, abych vám na to odpověděl. Dveře jsou zamčené na západku, a to zevnitř. Sám jsem je zamykal. Ani jste si jí nevšimli. A věznil jsem já vás, nikoli Edita nebo vy mě. Samozřejmě, že když odejdu, nechám za sebou dveře otevřené. Já nikdy nemám zavřeno. Zavřete a zamkněte se třeba sami. A už mě nehledejte. Nemá to totiž smysl. Hledejte sami sebe.

Mýtoman odklopí západku, mříže se uvolní. Postava Misogyna v kápi odchází vpravo (tak jako vždy, když se odchází z domu). Všichni na sebe nechápavě hledí, civí před sebe nebo jeden na druhého, potom si sundají kápě a jeden druhému pátravě kontrolují obličje. Pomalu se stmívá.

KONEC

Vydalo o. s. Quadrom v únoru r. 2013
(Porubské divadlo, konzorcium)
IČO 26673746

ISBN 978-80-905290-4-5

Doporučená cena 65,- Kč

Na přebalu obraz "Ufon" ze sbírky autora.

www.quadrom.webnode.cz

www.quadrom.mysteria.cz

Česko-italský autor Matteo Difumato, známější pod původním jménem Jiří Zygma, pověsil herectví na hřebík a snaží se již vystupovat jen jako autor. Jako dramatik napsal volnou trilogii "Hypermoderní dekonstrukce" s hrami "Ostnatý drát", "Manévry" a "Volné pole". Jeho hry se již hrály nebo byly čteny v Praze a začal psát také původní hry v italštině, z nichž nejznámější je trilogie "Senso unico" nebo satyrská dohra "Sulla spiaggia". Jeho kybermytologické mystérium "Na hře závislí" bylo projektováno vůbec jako první inscenace v novém ostravském divadle Stará Aréna. Svůj další kus "Mythomania" plánuje napsat v Aténách. Charakteristické jsou pro něj čtyři národnosti: slezská "natura", moravské srdce, české vlastenectví a italský temperament..

